

18
пост на Хемуса.

- Това място ще поискаме от Исака да ни даде като прониатско - рече Тодор и посочи към изток едно дясно дълбоко петно - старите букови кории - така ще можем свободно да разполагаме с войска. И тази крепост ще искаме да ни зачислят. Също така ще искаме да плащат на българските войници, както на ромейските.

- Те ще усетят и нама да се съгласят... - пошепна замислено Сеслав.

Белгун го чу, по мургавото му лице трепна нуловима усмивка.

- Ако не се съгласят - толкова по-зле да тях... - И някакъв зловец ^{отъм} ~~и~~ лумна в помрачения му взор.

Един истриот се спусна да поеме конете. Асен поклати глава.

- Само ще си починаем - рече - няма да преспиваме.

Цяла нощ пътува дружината и цяла ден и пак цяла нощ.

При Дианияград починаха десет часа и отново тръгнаха по течението на Тъжа. По пътя им се събираха тъпни измъравели, дрипави хора. Стари жени ги благославявах и се кръстеха, деца колиничиха и целуваха ръцете им, мъжете се оплакваха с тревожни, отчаяни слава. Най-разярени бяха влашките пастири.

По селища, катуни и заселки ~~се~~ чуваше само един общ стон - взеха ни стадата, взеха ни овцете, биволите, свинете, ^и ~~на~~сила ~~и~~отвляксна, взеха прикята на дъщерите ни, десет пъти увеличиха данъка... И все за царската свадба, за Исака и Маргарита... Ще ^игощават ромейте с нашата стока! Ограбиха ни! Ограбиха ни... - и те отпудаха безпомощно ръце.

- Когато дойде времето ще бъдете ли готови? - питаше Асен и ги пронизваше с хладните си сиви очи.